

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΜΠΕΪΚΕΡ ΚΛΟΟΥΖ

ΛΑΝΤΛΟΟΥ

ΣΡΟΠΣΑΪΡ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΕΦΤΕΙ στο Λάντλοου το βραδάκι, την ώρα που οι περισσότεροι έπλεναν τα πιάτα μετά το δείπνο, σαν πρελούδιο στη νύχτα που θα περνούσαν μπροστά στην τηλεόραση. Να πούμε την αλήθεια, αφού έπεφτε το σκοτάδι, δεν μπορούσες να κάνεις και πολλά στην πόλη, παρά μόνο να δεις αυτήν ή εκείνη την εκπομπή, ή να πας σε μια παμπ. Και μιας και το Λάντλοου με τα χρόνια γινόταν όλο και πιο συχνά η επιλογή συνταξιούχων που ζητούσαν τη γαλήνη κι έπεφταν νωρίς για ύπνο, ελάχιστα παράπονα ακούγονταν για την έλλειψη νυχτερινών διασκεδάσεων.

Όπως τόσοι άλλοι στο Λάντλοου, και ο Γκαζ Ράντοκ έπλενε τα πιάτα όταν αντιλήφθηκε το χιόνι. Στεκόταν μπροστά στον νεροχύτη, και το παράθυρο έβλεπε στο σκοτάδι. Ως επί το πλείστον, έβλεπε τον αντικατοπτρισμό του και τον αντικατοπτρισμό του γέρου που κρατούσε την πετσέτα της κουζίνας, δίπλα του. Αλλά ένα φως στον στενό πίσω κήπο φώτισε τις νιφάδες καθώς άρχισαν να πέφτουν. Μέσα σε λίγα λεπτά, αυτό που είχε ξεκινήσει σαν μια αραιή σκόνη έγινε ένας αληθινός καταρράκτης από νιφάδες, που λικνίζονταν στο αεράκι που δυνάμωνε, κάνοντάς τις να φαίνονται στιγμιαία σαν δαυτελένιες κουρτίνες.

«Αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου. Το είπα και το ξανάπα. Και τι έβγαλα;»

Ο Γκαζ κοίταξε τον σύντροφό του με την πετσέτα. Δεν φαντά-

στηκε ότι ο γέρος μιλούσε για το χιόνι και διαπίστωσε πως είχε δίκιο, αφού ο Ρόμπερτ Σίμονς δεν κοίταζε το παράθυρο αλλά το βουρτσάκι με το οποίο ο Γκαζ έπλενε ένα από τα πιάτα τους.

«Δεν είναι καθόλου υγιεινό αυτό», είπε ο γέρο-Ρομπ. «Το λέω συνεχώς κι εσύ δεν κάνεις αυτό που ζητάω».

Ο Γκαζ χαμογέλασε, όχι στον γέρο-Ρομπ –πάντα σκεφτόταν τον συγγάτοικό του με το επίθετο αυτό πριν από το όνομά του, λες και υπήρχε και κάποιος νεαρός Ρομπ στο σπίτι μαζί τους– αλλά μάλλον στον ίδιο τον αντικατοπτρισμό του. Ο Γκαζ και η αντανάκλασή του στο παράθυρο αλληλοκοιτάζονταν με νόημα. Κάθε βράδυ, ο Ρομπ παραπονιόταν για το βουρτσάκι και κάθε βράδυ ο Γκαζ του υπενθύμιζε πως ήταν πολύ πιο υγιεινό, παρά να γεμίζουν μια λεκάνη με σαπουνόνερο και να στριφογυρίζουν εκεί μέσα ποτήρια, πιάτα, μαχαιροπίρουνα, κατσαρόλες και τηγάνια, λες και το νερό ανανεωνόταν ως εκ θαύματος κάθε φορά που βύθιζαν κάτι μέσα.

«Το μόνο καλύτερο απ' αυτό», έλεγε ο Γκαζ, κουνώντας το βουρτσάκι, «είναι το πλυντήριο πιάτων. Πες ναι και θα αγοράσω ένα, Ρομπ. Δεν είναι τίποτα. Θα το εγκαταστήσω μόνος μου».

«Μπλιαχ!» απαντούσε ο Ρομπ. «Έφτασα τα ογδόντα έξι και βάλε χωρίς πλυντήριο πιάτων και φαντάζομαι πως μπορώ να πάω στον τάφο χωρίς να αποκτήσω ένα τέτοιο. Μοντέρνα κομφορά. Μπλιαχ!»

«Μα έχεις φούρνο μικροκυμάτων», του υπενθύμιζε ο Γκαζ.

«Αυτό είναι άλλο», απαντούσε κοφτά.

Αν ο Γκαζ ρωτούσε γιατί ήταν άλλο να έχεις φούρνο μικροκυμάτων κι άλλο ν' αγοράσεις ένα πλυντήριο πιάτων, η απάντησή του γέρο-Ρομπ ήταν πάντα η ίδια: ένα ξεφύσημα, ένα σήκωμα των ώμων κι ένα «Γιατί έτσι», και η κουβέντα σταματούσε εκεί.

Δεν είχε σημασία για τον Γκαζ. Δεν ήταν σπουδαίος μάγειρας, κι έτσι δεν υπήρχαν ποτέ πολλά σκεύη για πλύσιμο. Το αποψινό τους γεύμα ήταν ψητές πατάτες γεμιστές με τσίλι κον κάρνε από κονσέρβα, σαλάτα με μαρούλι και καλαμπόκι. Το μισό γεύμα είχε ετοιμαστεί στον φούρνο μικροκυμάτων και η κονσέρβα δεν χρειά-

στηκε ούτε ανοιχτήρι, γιατί άνοιγε τραβώντας έναν μεταλλικό κρίκο. Κι έτσι, για πλύσιμο είχαν μόνο δύο πιάτα, μια ξύλινη κουτάλα, μερικά μαχαιροπίρουνα και δύο φλιτζάνες απ' όπου είχαν πει το τσάι τους.

Ο Γκαζ θα τα είχε πλύνει και θα τα είχε σκουπίσει μόνος του, αλλά στον γέρο-Ρομπ άρεσε να βοηθάει. Ο ηλικιωμένος ήξερε πως το μοναχοπαιδί του, η Αμπιγκέλ, τηλεφωνούσε στον Γκαζ μια φορά τη βδομάδα για να μάθει αν ήταν καλά ο πατέρας της και ο γέρο-Ρομπ ήθελε να δηλώσει ο Γκαζ πως ο συγκάτοικός του ήταν τόσο στριμμένος όσο την πρώτη μέρα που ήρθε να μείνει μαζί του. Όμως, ακόμη κι αν το τηλεφώνημα της Αμπιγκέλ δεν ήταν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της κοινής ζωής τους, ο Γκαζ υποπευόταν ότι ο γέρο-Ρομπ θα επέμενε να συμμετάσχει. Εξαρχής, μόνο έτσι είχε συμφωνήσει να δεχτεί κάποιον στο σπίτι του.

Αφότου πέθανε η γυναίκα του, συνέχισε να ζει μόνος του για έξι χρόνια, αλλά η κόρη του πίστευε πως είχε αρχίσει να ξεχνάει πολλά. Έπρεπε να παίρνει τα φάρμακά του δύο φορές την ημέρα. Ανησυχούσε επίσης πως αν έπεφτε, δεν θα υπήρχε κανείς στο σπίτι για να τον βρει. Η Αμπιγκέλ κατάλαβε πως κάποιος έπρεπε να αναλάβει τον μπαμπά της, και ο Ρομπ, αντιμετωπίζοντας την επιλογή να εγκατοικήσει μ' έναν προσεκτικά επιλεγμένο ξένο, ή να φύγει απ' το Λάντλοου για να μείνει με την Αμπιγκέλ, τα τέσσερα παιδιά της κι έναν σύζυγο που είχε αντιπαθήσει απ' την ημέρα που εμφανίστηκε στο κατώφλι του για να πάει την κόρη του στα κλαμπ του Σρούσμερι, είχε αρπαχτεί από την ιδέα ενός συγκάτοικου σαν σανίδα σωτηρίας, όπως και ήταν.

Ο Γκαζ Ράντοκ –βαφτισμένος Γκάρι– ήταν αυτός ο συγκάτοικος. Δούλευε και σαν βοηθητικός κοινοτικός στην αστυνομία του Λάντλοου, μα ως επί το πλείστον την ημέρα και αφού συνήθως περιπολούσε πεζός ή με ποδήλατο, σαν αστυνομικός του 1920, μπορούσε να περνάει και να βλέπει τον ηλικιωμένο και την ημέρα αν χρειαζόταν. Με λίγα λόγια, γι' αυτόν η κατάσταση ήταν ιδανική: ο

μισθός του σαν βοηθητικός αστυνομικός της κοινότητας ήταν ελάχιστος και η θέση του συντρόφου και συγκάτοικου του Ρομπ δεν του προσέφερε μόνο δωρεάν στέγη, αλλά και μια μικρή αμοιβή.

Το κινητό του χτύπησε καθώς ο Γκαζ σκούπιζε την πιατοθήκη και ο Ρομπ δίπλωνε προσεκτικά την πετσέτα στη βέργα πάνω απ' την κουζίνα, όπου θα στέγνωνε. Ο Γκαζ έριξε μια ματιά στο κινητό, να δει ποιος του τηλεφωνούσε. Σκέφτηκε ν' αγνοήσει την κλήση καθώς ο γέρο-Ρομπ τον κοίταζε λοξά. Είχαν ζήσει αρκετό καιρό μαζί και ο Ρομπ ήξερε τι θα επακολουθούσε. Ένα βραδινό τηλεφώνημα συνήθως σήμαινε πως θα αναστατώνονταν τα σχέδιά τους.

«Κοντεύει η ώρα για το Strictly Dancing», του θύμισε ο Ρομπ, αναφέροντας την αγαπημένη του εκπομπή. «Και το Sky έχει μια ταινία του Κλιντ Ίστυουντ. Μ' εκείνη την παλαβή κοπέλα».

«Όλες παλαβές δεν είναι;» Ο Γκαζ αποφάσισε ν' αφήσει την κλήση να μεταβιβαστεί στον τηλεφωνητή. Έπρεπε να τακτοποιήσει τον γέρο-Ρομπ μπροστά στην τηλεόραση, με το τηλεχειριστήριο.

«Όχι όπως αυτή», είπε ο γέρος. «Αυτή είναι η γκόμενα που θέλει να της παίζει το τραγούδι στο ραδιόφωνο. Ξέρεις. Μετά αποφασίζει πως ο Κλιντ Ίστυουντ πρέπει να γίνει δικός της –μπορεί και να το κάνουν, αλλά θυμάμαι μόνο πως οι άνδρες φέρονται ανόητα όταν πρόκειται για γκόμενες, ε;– κι εκείνη κάνει διάρρηξη στο σπίτι του και σμπαραλιάζει τα υπάρχοντά του».

«*Η Νύχτα της Εκδίκησης*», είπε ο Γκαζ.

«Το θυμάσαι, λοιπόν;»

«Βεβαίως το θυμάμαι. Μου δημιούργησε απέχθεια για τις γυναίκες, γενικά, αυτή η ταινία».

Ο γέρο-Ρομπ γέλασε. Το γέλιο του γύρισε σε βήχα, που δεν φάνηκε καθόλου καλός στον Γκαζ. Ο Ρομπ ήταν καπνιστής μέχρι τα εβδομήντα τέσσερα, όταν ένα τετραπλό μπαϊπάς τον έπεισε τελικά να κόψει το τσιγάρο. Μα αυτό δεν σήμαινε πως το κάπνισμα εξήντα χρόνων πριν το μπαϊπάς δεν είχε κάνει αρκετή ζημιά για να του προκαλέσει καρκίνο ή εμφύσημα.

«Είσαι καλά, Ρομπ;» τον ρώτησε ο Γκαζ.

«Βεβαίως, μια χαρά. Γιατί να μην είμαι;» Ο γέρο-Ρομπ του χάρισε μια άγρια ματιά.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο», του είπε ο Γκαζ. «Πάμε να σε τακτοποιήσω μπροστά στην τηλεόραση. Θες να πας στο μπάνιο πρώτα;»

«Τι είναι αυτά που λες; Ξέρω πότε θέλω να κατουρήσω, μικρέ».

«Δεν είπα το αντίθετο».

«Αμα χρειαστώ κάποιον να μου τινάξει το...»

«Το κατάλαβα». Ο Γκαζ ακολούθησε τον ηλικιωμένο στο καθιστικό, στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Δεν του άρεσε ο τρόπος που έγερνε ο Ρομπ καθώς περπατούσε, ή το ότι ακουμπούσε το χέρι του στον τοίχο για να στηριχτεί. Έπρεπε να κρατάει μπαστούνι, οπωσδήποτε, αλλά ήταν ένας πεισματάρης του κερατά. Άμα δεν ήθελε μπαστούνι, σήκωνε τον κόσμο στο πόδι αν κανείς του πρότεινε να πάρει μπαστούνι.

Όταν έφτασαν στο καθιστικό, ο γέρο-Ρομπ άραξε στην πολυθρόνα του. Ο Γκαζ άναψε την ηλεκτρική θερμάστρα κι έκλεισε τις κουρτίνες. Έψαξε το τηλεχειριστήριο και βρήκε το σωστό κανάλι για το Strictly Come Dancing. Είχε πέντε λεπτά καιρό πριν αρχίσει η εκπομπή. Προλάβαινε να φτιάξει ζεστή σοκολάτα.

Βρήκε τη βραδινή κούπα του Ρομπ στη θέση της στο ντουλάπι. Είχε πάνω μια στάμπα με τη φωτογραφία των εγγονών του που ήταν μαζεμένοι γύρω από τον Αϊ-Βασίλη. Είχε ξεθωριάσει με τα απανωτά πλυσίματα, και το στεφάνι από κισσό και γκι που σχημάτιζε το χερούλι της ήταν ξεφτισμένο. Αλλά ο γέρο-Ρομπ δεν δεχόταν να πει τη σοκολάτα του παρά μόνο από τη συγκεκριμένη κούπα. Γκρίνιαζε και παραπονιόταν για τα εγγόνια του, αλλά ο Γκαζ είχε καταλάβει από νωρίς ότι ο γέρο-Ρομπ τα λάτρευε.

Με τη σοκολάτα στο χέρι, ο Γκαζ επέστρεψε στο καθιστικό. Το κινητό του άρχισε να χτυπάει ξανά. Και πάλι το αγνόησε, προτιμώντας να τακτοποιήσει τον γέρο-Ρομπ. Το Strictly Come Dancing είχε μόλις αρχίσει, και η έναρξη ήταν το καλύτερο κομμάτι του.

Του Ρομπ του άρεσε να κοιτάζει τις γυναίκες, τις διαγωνιζόμενες και τις επαγγελματίες χορεύτριες που μάθαιναν στους άνδρες διαγωνιζόμενους το τσα-τσα, το φοξ τροτ, τον βιενέζικο χορό κι όλα τα άλλα. Ο γέρο-Ρομπ κοίταζε αχόρταγα τα φορέματά τους γιατί, έτσι όπως ήταν φτιαγμένα, αποκάλυπταν ενάμισι μίλι από το ντεκολτέ τους κι η θέα των γυναικών που κουνούσαν τα στήθια τους ήταν μια υπενθύμιση ότι, στα ογδόντα έξι και βάλε, ο Ρόμπερτ Σίμονς ήταν ακόμα ζωντανός.

«Κοίταξέ τες, αγόρι μου!» αναστέναξε ο γέρο-Ρομπ. Σήκωσε τη σοκολάτα του χαιρετίζοντας την οθόνη της τηλεόρασης. «Έχεις ξαναδεί τόσο ωραία μαστάρια; Αν ήμουν δέκα χρόνια νεότερος, θα τους έδειχνα ότι τέτοια μαστάρια φτιάχτηκαν για να χρησιμοποιούνται. Και πώς θα τα χρησιμοποιούσα!»

Ο Γκαζ κρυφογέλασε, άθελά του όμως, γιατί εκεί που είχε μεγαλώσει οι γυναίκες λατρεύονταν, τοποθετημένες πάνω σε βάθρο και τα λοιπά. Ήταν σεξουαλικά όντα, βεβαίως. Μα ήταν σεξουαλικά όντα εξαιτίας του σχεδίου που είχε ο Θεός γι' αυτές, κι αυτό το σχέδιο δεν συμπεριλάμβανε το να επιδεικνύουν τα «μαστάρια» τους στον καθένα, ειδικά από την τηλεόραση. Μα δεν μπορούσε ν' αλλάξει τον γέρο-Ρομπ, που ήταν χοντράνθρωπος, και το Strictly Come Dancing ήταν η εξαιρετική στιγμή της εβδομάδας του.

Ο Γκαζ πήρε μια κουβέρτα από την πλάτη του καναπέ. Τη δίπλωσε γύρω από τα ισχνά πόδια του Ρομπ. Κοίταξε στο Radio Times για να βεβαιωθεί ότι η *Νύχτα της Εκδίκησης* ήταν στο πρόγραμμα γι' αργότερα, κι όταν είδε πως ήταν, άφησε τον σύντροφό του που γελούσε με την ανόητη συζήτηση ανάμεσα στον παρουσιαστή και τους κριτές του χορευτικού προγράμματος.

Είχε αφήσει το κινητό του στην κουζίνα, και το πήγε στο τραπέζι, όπου σωριάστηκε σε μια καρέκλα. Είχε ένα άσχημο προαίσθημα για το τηλεφώνημα. Ήταν το τέλος του φθινοπωρινού τριμήνου στο Κολέγιο Γουέστ Μέρσια. Αφού οι εξετάσεις είχαν τελειώσει και οι φοιτητές ετοιμάζονταν για τις διακοπές των Χριστουγέννων, τα

έξαλλα πάρτι και τα αμέτρητα ποτά θα ήταν στο πρόγραμμα κάθε βράδυ.

Πάτησε το κινητό για να καλέσει τον αριθμό. Η Κλο απάντησε αμέσως: «Έχουμε χιόνι εδώ, Γκαζ. Εσείς;»

Ο Γκαζ ήξερε πως δεν την ενδιέφερε το δελτίο καιρού, αλλά ήταν ένας τρόπος για να αρχίσει μια κουβέντα που, επίσης, ήξερε ότι θα εξελισσόταν σε ένα αίτημα που η Κλο ήξερε πως μάλλον δεν έπρεπε να ξεστομίσει. Δεν επρόκειτο να τη διευκολύνει. «Τα ίδια κι εδώ», είπε. «Οι δρόμοι θα είναι χάλια, βεβαίως, αλλά τουλάχιστον έτσι θα μείνουν όλοι μέσα».

«Διακοπές, Γκαζ. Τα παιδιά δεν θα μείνουν μέσα. Δεν τα νοιάζει το χιόνι, το χιονόνερο, η βροχή ή οτιδήποτε, όταν έχουν διακοπές».

«Δεν φέρνουν το ταχυδρομείο», τόνισε εκείνος.

«Τι;»

«Χιόνι, χιονόνερο, βροχή. Ταχυδρόμοι;»

«Πίστεψέ με, είναι σαν τους ταχυδρόμους. Δεν τα σταματάει η κακοκαιρία».

Περίμενε για τη συνέχεια. Της πήρε μόνο μια στιγμή.

«Θα του ρίξεις μια ματιά, Γκαζ; Μπορείς να το στριμώξεις στην κανονική περιπολία σου. Θα βγεις για περιπολία, έτσι δεν είναι; Αν σκεφτείς τον καιρό, φαντάζομαι πως δεν θα είσαι ο μόνος κοινοτικός αστυνομικός που θα του ζητήσουν να βγει έξω απόψε για να ρίξει μια ματιά στους νεαρούς στις παμπ».

Ο Γκαζ αμφέβαλλε πολύ γι' αυτό. Το Γουέστ Μέρσια ήταν το μόνο κολέγιο σε όλο το Σροπσάιρ και ήταν μάλλον απίθανο οι υπόλοιποι βοηθητικοί αστυνομικοί σε άλλες κοινότητες να έκαναν βόλτες στο χιόνι χωρίς κανένα λόγο. Αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Αγαπούσε την Κλο. Αγαπούσε την οικογένειά της. Αν και ήξερε πως εκείνη εκμεταλλευόταν αυτά τα συναισθήματα, μπορούσε εύκολα να ικανοποιήσει το αίτημά της.

Παρ' όλα αυτά, είπε: «Του Τρεβ δεν θα του αρέσει αν το κάνω αυτό. Φαντάζομαι πως το ξέρεις, ε;»

«Ο Τρεβ δεν θα το μάθει, γιατί δεν θα του το πεις. Ούτε κι εγώ θα του το πω, φυσικά».

«Δεν είμαι εγώ εκείνος που πρέπει να φοβάσαι, αναφορικά με τις σπιουνιές. Έτσι δεν είναι;»

Ακολούθησε μια παύση, ενώ εκείνη το σκεφτόταν. Μπορούσε να τη φανταστεί. Αν για οποιονδήποτε λόγο δούλευε ακόμα, θα καθόταν σ' ένα γραφείο πεντακάθαρο και τακτοποιημένο, όπως ακριβώς κι αυτή ήταν καθαρή και καλοβαλμένη. Αν ήταν στο σπίτι, θα ήταν στην κρεβατοκάμαρα, φορώντας κάτι που θα θεωρούσε ταιριαστό για μια σύζυγο, κι αυτό για χάρη του άνδρα της. Του είχε πει μια φορά αστειευόμενη ότι ο Τρεβ την ήθελε απαλή, γλυκιά και υπάκουη, κι όλα αυτά τα χαρακτηριστικά δεν ήταν ακριβώς στη φύση της.

«Όπως είπα, διακοπές, οι δρόμοι παγώνουν, τα παιδιά μπεκροπίζουν μετά τους διαγωνισμούς...» του είπε. «Κανείς δεν θα αναρωτηθεί γιατί γυρίζεις έξω, κοιτάζοντας αν είναι όλοι ασφαλείς. Ούτε ο Φίνεγκαν».

Αυτό δεν ήταν παράλογο. Εξάλλου, οι νυχτερινές βόλτες είχαν και οφέλη, πέρα από την έκθεση στον αναζωογονητικό αέρα. «Εντάξει. Έγινε», είπε. «Αλλά το λογικό είναι να βγω αργότερα. Τώρα, κανείς δεν θα κάνει τίποτα».

«Καταλαβαίνω», είπε εκείνη. «Σ' ευχαριστώ, Γκαζ. Θα μ' ενημερώσεις τι κάνει;»

«Φυσικά», της είπε.

ΣΕΝΤ ΤΖΟΥΑΙΑΝΣ ΓΟΥΕΛ

ΛΑΝΤΑΟΥ

ΣΡΟΠΣΑΪΡ

Η ΜΙΣΑ ΛΟΜΑΞ κοίταξε τα ρούχα που η φίλη της Ντίνα –που όλοι τη φώναζαν Ντινγκ– είχε απλώσει στο κρεβάτι. Τρεις φούστες, δύο

κασμιρένιες μπλούζες, δύο μεταξωτά πουκάμισα, μια μπλούζα γεμάτη ασημένια κρεμαστά μπιχλιμπίδια που θύμιζαν κρυστάλλους από πάγο. Τα είχε βγάλει όλα από ένα μεγάλο σακίδιο, λέγοντας: «Η μαύρη είναι η καλύτερη, Μίσα. Είναι πολύ ελαστική».

Το ελαστικό ήταν απαραίτητο. Όλα τα ρούχα ήταν της Ντινγκ, κι εκείνη και η Μίσα είχαν διαφορετικό σωματότυπο. Ενώ η Ντινγκ ήταν μικροκαμωμένη με καμπύλες, με θηλυκό κορμί αλλά όχι πολύ ψηλή, η Μίσα ήταν σαν αχλάδι, έπαιρνε στους γοφούς αν δεν προσεχε το βάρος της, και ήταν δεκαπέντε πόντους πιο ψηλή από τη φίλη της. Μα δεν είχε φέρει τίποτα μαζί της στο Λάντλοου που να ταίριαζε για βραδινό ένδυμα σε μια γιορτινή έξοδο. Δεν είχε σκεφτεί καν τις εξόδους όταν ήρθε να δει τη συμφοιτήτριά της, γιατί δεν είχε έρθει στο Λάντλοου για να διασκεδάσει, αλλά για να μελετήσει βιολογία, χημεία, μαθηματικά και γαλλικά, πριν παρακολουθήσει μαθήματα στο πανεπιστήμιο.

«Θα είναι όλες πολύ κοντές για μένα, Ντινγκ», είπε, κι έδειξε τις φούστες.

«Οι κοντές είναι στη μόδα, και τι σημασία έχει;»

Είχε πολλή σημασία για τη Μίσα, αλλά περιορίστηκε να πει: «Δεν θα μπορώ να ανεβώ στο ποδήλατό μου».

«Κανείς δεν παίρνει ποδήλατο με τέτοιο καιρό». Αυτό το είπε η Ραμπία Λόμαξ, που μπήκε στο δωμάτιο της Μίσα, με μια πορφυρή φόρμα εφαρμοστή στο ευκίνητο κορμί της και τίποτα στα πόδια της εκτός απ' το μανό στα νύχια της, πράσινο και κόκκινο, όπως ταίριαζε στην εποχή, και το μεγάλο δάχτυλο διακοσμημένο επιπλέον μ' ένα χρυσό δεντράκι που είχε ζωγραφίσει επάνω. Συνέχισε λέγοντας: «Θα πάρετε ταξί. Θα πληρώσω και το πήγαινε και το έλα».

«Μα η Ντινγκ ήρθε με το ποδήλατό της, γιαγιά», της θύμισε η Μίσα. «Δεν θα μπορέσει να...»

«Τι ανοησία, Ντίνα Ντόναλντσον», την αντέκρουσε η γιαγιά της Μίσα. «Μπορείτε να πάρετε ταξί και να έρθεις να πάρεις το ποδήλατό σου μια άλλη στιγμή, έτσι δεν είναι;»

Η Ντινγκ φάνηκε ανακουφισμένη. «Ευχαριστώ, κυρία Λόμαξ», είπε. «Θα σας το ξεπληρώσουμε».

«Μη γίνεσαι γελοία», είπε η Ραμπία. «Θα μου το “ξεπληρώσετε” βγαίνοντας και διασκεδάζοντας». Γύρισε στη Μίσα: «Φτάνει η μελέτη, τουλάχιστον για ένα βράδυ. Η ζωή δεν είναι μόνο σχολικά βιβλία και να κάνεις ό,τι ζητάνε οι γονείς σου». Ακούγοντάς το, η Μίσα κοίταξε τη Ραμπία αλλά δεν είπε τίποτα. Η γιαγιά της συνέχισε ζωηρά. «Λοιπόν, τι έχουμε εδώ;» Πλησίασε στο κρεβάτι. Μέτρησε τα ρούχα με μια ματιά και διάλεξε τη μαύρη φούστα. Η Ντινγκ, πρόσεξε η Μίσα, άστραψε από χαρά.

«Φόρεσέ την αυτή», πρόσταξε η Ραμπία. «Να δούμε αν σου κάνει. Θα σου δάνειζα κάτι δικό μου, αλλά έχω περιορίσει την γκαρνταρόμπα μου σχεδόν αποκλειστικά σε σύνολα χορού και φόρμες για τρέξιμο, δεν έχω τίποτα κατάλληλο. Εκτός, ίσως, από παπούτσια. Θα χρειαστείς παπούτσια». Έκανε μια στράκα με τα δάχτυλά της και κατευθύνθηκε στο δωμάτιό της καθώς η Μίσα έβγαζε τη φόρμα και το τζιν της και η Ντινγκ ψαχούλεψε στη σιφονιέρα για να βρει, είπε, «ένα καλσόν που δεν θα μοιάζει σαν να το πήρες από το Όξφαμ».

Η Μίσα γλίστρησε μέσα στη φούστα της Ντινγκ. Η ελαστικότητα της της επέτρεπε να τη φορέσει, αν και την έκοβε στο στομάχι σαν επίδεσμος. «Ουφ! Δεν ξέρω, Ντινγκ», είπε τελικά.

Η Ντινγκ γύρισε από τη σιφονιέρα, έχοντας βρει ένα μαύρο καλσόν. «Τέλεια!» φώναξε. «Είναι ό,τι πρέπει. Τα αγόρια θα λιώσουν όταν σε δουν μ’ αυτό».

«Δεν έχω καμία ιδιαίτερη διάθεση να λιώσουν τα αγόρια».

«Γιατί όχι; Και δεν σημαίνει πως πρέπει να κάνεις κάτι μαζί τους. Πάρ’ το αυτό. Έχω να σου δείξω κάτι μοναδικό». Της έδωσε το καλσόν και ψαχούλεψε στο σακίδιό της, απ’ όπου έβγαλε ένα δαντελένιο σουτιέν.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μου κάνει αυτό», είπε η Μίσα.

«Δεν είναι δικό μου», της είπε η Ντινγκ. «Είναι δώρο πριν τα

Χριστούγεννα, από εμένα για σένα. Ορίστε. Πάρ' το. Δεν θα σε δαγκώσει».

Η Μίσα δεν φορούσε ποτέ τίποτα δαντελένιο. Αλλά, προφανώς, η Ντινγκ δεν θα δεχόταν καμία άρνηση.

«Αυτό είναι πανέμορφο», ήταν το σχόλιο της Ραμπία όταν είδε τι κρεμόταν από τα δάχτυλα της Ντινγκ. «Από πού ξεφύτρωσε;»

«Το δώρο μου για τη Μίσα», της είπε η Ντινγκ. «Καιρός να αποφοιτήσει από τα μπουστάκια».

«Δεν φοράω μπουστάκια», είπε η Μίσα. «Απλώς, δεν μ' αρέσουν... Οι δαντέλες προκαλούν φαγούρα».

Η Ραμπία είπε: «Μικρό το τίμημα για... Ντίνα Ντόναλντσον, το σουτιέν έχει και ενίσχυση;»

Η Ντινγκ χαχάνισε. Η Μίσα ένιωσε το πρόσωπό της ν' ανάβει. Αλλά πήρε το σουτιέν, γύρισε σεμνά την πλάτη της και το δοκίμασε. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και τα στήθη της, όπως τα είδε φουσκωμένα, έκαναν το πρόσωπό της ν' ανάψει ακόμη περισσότερο.

«Σούπερ!» Η Ντινγκ άρπαξε την μπλούζα με τους παγοκρυστάλλους, και το ντεκολτέ της τόνισε ιδιαίτερα τη φόρμα του ενισχυμένου σουτιέν, όταν η Μίσα τη φόρεσε υπάκουα. «Φανταστικό!» είπε. «Για κοιτάξτε! Και, αχ, κυρία Λόμαξ! Φοβερά! Κι αυτά για τη Μίσα είναι;»

Αναφερόταν, όπως είδε η Μίσα, στα παπούτσια. Τους έριξε κι εκείνη μια ματιά και αναρωτήθηκε από πότε είχε να τα φορέσει η γιαγιά της. Η Ραμπία που ήξερε, φορούσε κατά κανόνα αθλητικά παπούτσια όταν δεν ήταν ξυπόλυτη ή ντυμένη για χορό. Είχε απαρνηθεί οτιδήποτε έστω και ελάχιστα μοντέρνο όταν παραιτήθηκε από τη δουλειά της καθηγήτριας στο γυμνάσιο. Μα αυτά τα παπούτσια φαίνονταν πιο παλιά από κάτι που θα φορούσε όταν έκανε καριέρα καθηγήτριας. Αυτά πρέπει να ήταν από την προηγούμενη ζωή της, ως χορεύτρια.

«Δεν ξέρω», είπε διστακτικά η Μίσα.

«Αηδίες», ήταν η απάντηση της Ραμπία. «Είναι πανεύκολο να περπατήσεις μ' αυτά. Φόρεσέ τα. Να δούμε αν σου κάνουν».

Της έρχονταν ίσα ίσα. Η Ραμπία το ξέκοψε, ότι η Μίσα θα τα φορούσε, και «ν' αφήσεις τις κουταμάρες. Δεν θα βολτάρεις σ' όλη την πόλη με τέτοιο καιρό, έτσι κι αλλιώς. Λοιπόν, Ντίνα Ντόναλντσον, φαντάζομαι πως έφερές καλλυντικά για μακιγιάζ στο σακιδιό σου, άρα ανάλαβε τον καλλωπισμό της Μίσα, ενόσω εγώ θα τηλεφωνήσω για ταξί».

«Να της βγάλω και τα φρύδια;» ρώτησε η Ντινγκ.

«Θέλουμε να κάνεις τα πάντα», της είπε η Ραμπία.

ΚΟΥΟΛΙΤΙ ΣΚΟΥΕΡ

ΛΑΝΤΛΟΟΥ

ΣΡΟΠΣΑΪΡ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΑΞΙ, όπως αποδείχθηκε, αλλά ένα αγοραίο ιδιωτικό αυτοκίνητο. Η γιαγιά της Μίσα έκανε ολόκληρο θέμα το γεγονός πως πλήρωνε προκαταβολικά για όλα –και τη διαδρομή προς το κέντρο και την επιστροφή– έτσι ώστε, όπως είπε, να είναι ξεκάθαρο τι θα χρωστούσαν στο τέλος της βραδιάς: τίποτα.

«Ελπίζω να το κατάλαβες, άνθρωπέ μου», τόνισε η Ραμπία στον οδηγό.

Ο άνθρωπος μετά βίας μιλούσε αγγλικά, πράγμα που δεν έδωσε στην Ντινγκ πολλές ελπίδες ότι ήξερε στα σίγουρα να τις πάει στην Κουόλιτι Σκουέρ, και πολύ περισσότερο να τις γυρίσει στο Σεντ Τζούλιανς Γουέλ, αλλά έγενεψε καταφατικά στη Ραμπία και με ιδιαίτερη σοβαρότητα βεβαιώθηκε ότι και η Ντινγκ και η Μίσα είχαν φορέσει τις ζώνες στο πίσω κάθισμα του Audi του.

Το Audi, σκέφτηκε η Ντινγκ, έδειχνε πως οι δουλειές του δεν πήγαιναν καθόλου άσχημα. Από την άλλη, το γεγονός πως ντεραπά-

ρισε στη στροφή πάνω στον παγωμένο δρόμο έδειχνε πως χρειαζόταν καλύτερα λάστιχα. Παρ' όλα αυτά, βολεύτηκε, ζούληξε το χέρι της Μίσα και είπε: «Θα περάσουμε σουπερ. Το δικαιούμαστε και οι δυο μας».

Βεβαίως, η αλήθεια ήταν ότι μόνο η Μίσα το δικαιούνταν, αφού η Ντινγκ φρόντιζε να διασκεδάζει όσο πιο συχνά μπορούσε. Αλλά για τη Μίσα τα πράγματα ήταν αλλιώς.

Ήταν από παλιά συνήθεια της Ντινγκ να ψάχνει στο Google κάθε άτομο με το οποίο σκεφτόταν πως ίσως ήθελε να γίνει φίλη, και μετά το τρίτο μάθημα στην τάξη μαθηματικών που παρακολουθούσαν μαζί, είχε αποφασίσει ότι η όμορφη μιγάς με το στιλπνό δέρμα και το γοητευτικό μικρό κενό ανάμεσα στα μπροστινά της δόντια, ήταν ένα άτομο που ίσως ήθελε να γνωρίσει. Έτσι, την είχε ψάξει στο ίντερνετ, είχε πατήσει έναν-δυο συνδέσμους και μ' αυτόν τον τρόπο είχε ανακαλύψει ότι η Μελίσα Λόμαξ είχε άλλες δύο αδελφές και ότι η μεσαία είχε πεθάνει πριν από δέκα μήνες. Έμαθε επίσης πως η Μελίσα ήταν από το Άιρονμπριτζ. Ο μπαμπάς της ήταν φαρμακοποιός, η μαμά της παιδίατρος και η γιαγιά της, η Ραμπία, μια πρώην μπαλαρίνα, συνταξιούχος καθηγήτρια και νυν πρωταθλήτρια του Μαραθώνιου του Λονδίνου στην κατηγορία της ηλικίας της.

Η Ντινγκ ήθελε να μαθαίνει τα πάντα για τον κόσμο. Υπέθετε πως κι όλοι οι άλλοι ήταν έτσι. Την εξέπληττε πάντα όταν μάθαινε πως δεν έκαναν όλοι έρευνα στο ίντερνετ όταν εστίαζαν σε κάποιο άτομο σαν πιθανή φιλενάδα ή γκόμενο. Για την Ντινγκ, αυτή η έρευνα της γλίτωνε πολύ χρόνο. Ήταν πάντα χρήσιμο να ξέρεις αν κάποιος είχε παλιότερα δείξει τάσεις ψυχοπάθειας.

Η διαδρομή από το Σεντ Τζούλιανς Γουέλ στην Κουόλιτι Σκουέρ δεν ήταν μεγάλη, αν και με το χιόνι που έπεφτε κράτησε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Εξαιτίας του καιρού, σχεδόν κανείς δεν ήταν στους δρόμους—πράγμα ασυνήθιστο για περίοδο διακοπών—αλλά η Κορβ Στριτ κι ύστερα το Μπουλ Ρινγκ ήταν φωταγωγημένα, και τα απόκοσμα γιορτινά φώτα που τόνιζαν το περίγραμμα κάθε βιτρίνας

δημιουργούσαν μια χαρούμενη ατμόσφαιρα, μέσα στην οποία περίμενε κανείς σχεδόν να δει σε κάθε γωνία παιδιά βγαλμένα απ' το έργο του Ντίκενς να λένε τα κάλαντα.

Η Ντινγκ δεν αδημονούσε να έρθουν τα Χριστούγεννα. Εδώ και χρόνια, δεν περίμενε με χαρά καμία γιορτή. Μα ήταν διατεθειμένη να φορέσει μια μάσκα ευθυμίας, αν χρειαζόταν, κι έτσι είπε με ενθουσιασμό: «Το μεγαλείο στο φουλ. Είναι σαν να 'σαι σε παραμύθι, ε;»

Η Μίσα κοίταζε απ' το παράθυρο και η Ντινγκ είδε στο πρόσωπό της τις αμφιβολίες που είχε: όχι για την ομορφιά της σκηνής μέσα απ' την οποία περνούσαν, αλλά για το γλέντι που ήθελε η Ντινγκ να βιώσουν. «Νομίζεις πως θα έχει βγει κανείς άλλος έξω απόψε;» ρώτησε.

«Στις διακοπές; Αφού τελείωσαν τα διαγωνίσματα; Θα 'χει πολύ κόσμος, ειδικά εκεί που πάμε».

Η Ντινγκ ήξερε το καλύτερο μαγαζί, αφού δεν έμενε μακριά από το Κολέγιο Γουέστ Μέρσια και είχε περάσει κάμποσα βράδια πίνοντας με τους άλλους φίλους της στην ίδια παμπ με την ονομασία «Ελάφι κι Ελαφίνα», στην Κουόλιτι Σκουέρ.

Το αυτοκίνητο τις πήγαινε όσο πιο κοντά μπορούσε λογικά να πάει στο σημείο. Ήταν στο παλιότερο κομμάτι του Λάντλουου, περνούσαν μπροστά από μεσαιωνικά κτίρια, μέσα από στενά δρομάκια και κατευθύνονταν προς την Καστλ Σκουέρ, όπου τα ερείπια του κάστρου του δωδέκατου αιώνα έβλεπαν σ' ένα μεγάλο τετράγωνο με λιθόστρωτο και χαλίκι. Εδώ, για εκατοντάδες χρόνια, στο παζάρι που γινόταν καθημερινά, υπαίθριοι πάγκοι προσέφεραν τα πάντα, από πίτες χοιρινού μέχρι πιάτα για πρωινό. Εδώ επίσης υπήρχε ένας λαβύρινθος από δρομάκια που από πάνω τους υψώνονταν ετοιμόρροπα κτίρια που παρίσταναν τα μαγαζιά, τα καταλύματα, τα καφέ και τα εστιατόρια.

Παίρνοντας την Κινγκ Στριτ, το αυτοκίνητο μπόρεσε να τις αφήσει στη μοναδική είσοδο της Κουόλιτι Σκουέρ. Ήταν ένα μικρό, στενό πέρασμα, μέσα απ' το οποίο πιο θαρραλέοι οδηγοί μπορού-

σαν να οδηγήσουν τα αυτοκίνητά τους, αν το επιθυμούσαν. Αφού, όμως, αφότου βρισκόσουν μέσα στην πλατεία, δεν υπήρχε άλλη έξοδος παρά μόνο μέσα απ' το ίδιο πέρασμα, οι μόνοι που αποτολμούσαν να μπουν μέσα με αυτοκίνητο ήταν οι κάτοικοι που έμεναν πάνω από τα μαγαζιά, τις μπουτίκ και τις γκαλερί που κατελάμβαναν τις τρεις από τις τέσσερις πλευρές του τετραγώνου.

Ένα λιθόστρωτο δρομάκι έπιανε την τέταρτη πλευρά. Οδηγούσε σ' ένα μεγάλο άνοιγμα και προς τα εκεί σκόπευε η Ντινγκ να οδηγήσει τη Μίσα, αφότου ο οδηγός τούς έδωσε τον αριθμό του κινητού του, στον οποίο θα τηλεφωνούσαν όταν θα ήταν η ώρα να έρθει να τις πάρει. «Άντε, φιλενάδα», είπε η Ντινγκ, ενώ η Μίσα μ' ένα χαμόγελο όλο ευγνωμοσύνη έπαιρνε την κάρτα και την έχωνε στην τσάντα της. «Μας περιμένει μεγάλο γλέντι».

Μπήκαν σκυφτές στο πέρασμα, προσέχοντας το λιθόστρωτο γιατί το βάδισμα σ' αυτή την περιοχή φορώντας οτιδήποτε εκτός από ίσια παπούτσια σήμαινε κίνδυνο να στραμπουλίξεις τον αστράγαλό σου. Μπροστά τους απλωνόταν η πλατεία, όπου το χιόνι έκανε τις πέτρες ολισθηρές και τα πεζοδρόμια δύσβατα. Πέρασαν με ελιγμούς ανάμεσα από δύο αυτοκίνητα κατοίκων και προσπέρασαν μια γκαλερί, έξω απ' την οποία το μεταλλικό άγαλμα μιας γυναίκα με δαντελένιο φόρεμα, ήταν καλυμμένο με έναν μανδύα από χιόνι. Τα κλαδιά των αιθαλών θάμνων που το περιστοίχιζαν, άρχιζαν να λυγίζουν απ' το λευκό βάρος.

Όπως είχε μαντέψει η Ντινγκ, δεν ήταν οι μόνες που επέλεξαν αυτόν τον προορισμό. Όταν έστριψαν στο δρομάκι που έπιανε την τέταρτη πλευρά της πλατείας, είδαν στο άνοιγμα μπροστά τους ότι παρά το χιόνι, μια μεγάλη ομάδα καπνιστών ισορροπούσε τα ποτά της στα περβάζια των παραθύρων της παμπ, ενώ άλλοι κάθονταν επάνω σε κουβέρτες σε τραπέζια, πάνω απ' τα οποία εξωτερικές θερμάστρες αντιπάλευαν το κρύο.

Αυτή, πληροφόρησε η Ντινγκ τη φίλη της, ήταν η παμπ «Ελάφι κι Ελαφίνα», ένα πανδοχείο του δέκατου έκτου αιώνα και αγαπη-

μένο μαγαζί για πότες που φοιτούσαν στο Κολέγιο Γουέστ Μέρσια. Αν και, όπως παραδέχτηκε, υπήρχαν πολλές άλλες παμπ στην πόλη, αυτή ήταν από καιρό η αγαπημένη όλων όχι μόνο γιατί μπορούσαν να περάσουν από εκεί αμέσως μόλις τελείωναν οι παραδόσεις ή τα μαθήματά τους και να μεθύσουν στο άψε-σβήσε, αλλά και επειδή ο ιδιοκτήτης ήταν διατεθειμένος να κάνει τα στραβά μάτια στις περιστασιακές ανταλλαγές χρημάτων με παράνομες παραισθησιογόνες ουσίες.

«Ντινγκ, δεν πρόκειται να πάρω ναρκωτικά», είπε η Μίσα.

«Φυσικά όχι», συμφώνησε η Ντινγκ. «Εσύ ούτε ποτό δεν έχεις πει καλά καλά». Συνέχισε συνωμοτικά: «Έχει και κρεβατοκάμαρες επάνω. Φυσικό είναι, παλιό πανδοχείο ήταν. Αλλά δεν τις νοικιάζει».

«Ποιος;»

«Ο Τζακ. Ο ιδιοκτήτης. Υπάρχουν δύο –κρεβατοκάμαρες, εννοώ– κι αν έχεις παραδάκι, μπορείς να τις χρησιμοποιήσεις για λίγο, αν θέλεις».

Η Μίσα συνοφρυώθηκε. «Μα αν δεν νοικιάζει τα δωμάτια... για τι τα χρησιμοποιούν;»

Η Ντινγκ παραλίγο να πει «Μα τι δεν καταλαβαίνεις, που να πάρει!», αλλά η αλήθεια ήταν πως η Μίσα δεν θα καταλάβαινε αν δεν της εξηγούσε τα πάντα.

Από νωρίς, η Ντινγκ είχε καταλάβει ότι η Μίσα είχε μεγάλο θέμα με την παρθενιά της. Ήταν σαν μια κοπέλα από άλλον αιώνα, που φύλαγε την αγνότητά της ώστε, όταν θα ερχόταν ο πρίγκιπας της, κρατώντας ένα γυάλινο γοβάκι και αναζητώντας μια παρθένα, θα ήταν η μόνη σε ακτίνα χιλίων μιλίων και πάνω σε δύο ηπειρούς.

Η Ντινγκ είχε χάσει την παρθενιά της στα δεκατρία της. Το είχε προσπαθήσει και νωρίτερα, αλλά κανείς δεν ενδιαφερόταν μέχρι ν' αποκτήσει αξιοπρεπή στήθη. Όταν συνέβη, η πράξη τής έφερε τεράστια ανακούφιση: είχε ξεπαρθευτεί και είχε έναν μπελά λιγότερο. Δεν ήξερε για ποιο λόγο φύλαγε την παρθενιά της η Μίσα. Η ανάμνηση της μεγάλης στιγμής ξεκινούσε μ' ένα έντρομο, αν και

μεθυσμένο, «Αυτό θα το χώσεις μέσα μου;», συνέχιζε με την άβολη στάση του κορμιού της στο κάθισμα ενός ξύλινου στασιδίου στο πίσω μέρος της εκκλησίας του Σεντ Τζέιμς, όχι μακριά απ' το Ματς Γουνέλνολκ, και τελείωνε με τον εραστή της να πηγαиноέρχεται εννέα φορές και να μουγκρίζει καθώς τελείωνε με τη δέκατη.

Η πόρτα της παμπ άνοιξε καθώς την πλησίαζαν, περνώντας μέσα απ' το πλήθος. Μια έκρηξη μουσικής όρμησε καταπάνω τους. Bee Gees, σκέφτηκε η Ντινγκ. Θεέ μου. Σε λίγο θ' ακολουθούσαν και οι ABBA. Άρπαξε το χέρι της Μίσα και την τράβηξε μέσα, όπου ένας μακρύς διάδρομος με επένδυση από παλιά μαύρη δρυ ήταν φίσκα σε γυμνούς ώμους, γυμνά πόδια, πούλιες, παγιέτες, γκλίτερ, στενά παντελόνια και τη ρυθμική κίνηση χορευτών που λικνίζονταν με το Stayin' Alive.

Ο διάδρομος έβγαζε στο μπαρ. Η μουσική δονούσε τις σανίδες του πατώματος. Αυτό είχε σκοπό να προκαλέσει κέφι για χορό, που προκαλούσε δίψα, που έπρεπε να προκαλέσει την αγορά μαύρης και ξανθής μπίρας, μηλίτη, κοκτέιλ και τα λοιπά. Η Ντινγκ πέρασε με κόπο ανάμεσα απ' τις μεγάλες παρέες παιδιών που στροβιλιζόνταν με τη μουσική, στέλνοντας μηνύματα ή βγάζοντας σέλφι και τις εξίσου μεγάλες παρέες παιδιών που συνωστιζόνταν στο μπαρ όπου ο ιδιοκτήτης και ο ανιψιός του έκαναν ό,τι μπορούσαν για να προλάβουν τις παραγγελίες.

Η Ντινγκ άκουγε μόνο αποσπάσματα από μεγαλόφωνες συζητήσεις.

«Δεν το έκανε ποτέ».

«Βεβαίως και το έκανε».

«...κι ήταν ένα μίλι μακριά απ' τη λεκάνη. Οι άνδρες είναι τόσο...»

«...στις διακοπές και θα σε ειδοποιήσω αν...»

«...στη μαλακισμένη τη νότια Γαλλία για Πρωτοχρονιά και μη με ρωτήσεις γιατί...»

«...νομίζει πως αν τον γαμήσω, μπορεί και να...»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

ΟΠΟΤΕ ΜΠΑΙΝΩ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ να γράψω ένα από τα μυθιστορήματα του Λίνλεϊ, βρίσκω μια περιοχή στην Αγγλία για την οποία θέλω να γράψω, διαβάζω σχετικά μ' αυτήν και περνάω εκεί κάμποσο καιρό, ψάχνοντας για τοποθεσίες και συγκεντρώνοντας πληροφορίες που ελπίζω ότι θα με βοηθήσουν στη διαμόρφωση των χαρακτήρων και στη σύνθεση της κύριας πλοκής και των βοηθητικών παραμέτρων.

Γι' αυτό το μυθιστόρημα, πρέπει να ευχαριστήσω τον Διοικητή Άντονι Μπάνγκαμ της Αστυνομίας του Γουέστ Μέρσια που μου πα-
ραχώρησε μια συνέντευξη και μου εξήγησε πώς οι περικοπές έχουν επηρεάσει τον τρόπο που λειτουργεί τώρα η αστυνομία σ' αυτή την περιοχή κι ευγενικά με βοήθησε κι απάντησε σε όλα τα μείλ μου όποτε συναντούσα δυσκολίες που μόνο ένα μέλος της αστυνομίας θα μπορούσε να λύσει.

Ο Τζον Χολ, πρόεδρος της Λέσχης Ανεμοπλάνων Μίντλαντ στο Λονγκ Μάιντ, με ξενάγησε στις εγκαταστάσεις του αεροδρομίου, μου έδειξε πώς συναρμολογείται ένα ανεμοπλάνο κι εξήγησε με κά-
θε λεπτομέρεια πώς πετάει κανείς ένα ανεμοπλάνο, καθώς κι όλους τους τρόπους με τους οποίους μπορεί να απογειωθεί το ανεμοπλά-
νο. Δεν μετάνιωσα που δέχτηκα την προσφορά του να πετάξω με ανεμοπλάνο.

Ο δήμαρχος του Λάντλου, Πολ Ντρέιπερ, με συνάντησε στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου και μου εξήγησε τι συνέπειες έχουν οι περικοπές στην αστυνόμευση στις πόλεις γενικά και στο Λάντλου ειδικότερα.

Η Σουάτι Γκαμπλ του εκδοτικού οίκου Hodder & Stoughton ήταν, όπως πάντα, απίστευτα εξυπηρετική στο ξεδιάλεγμα των πλη-

ροφοριών που χρειάζονται, και η επιμελήτριά μου, Νικ Σέιερς, με διόρθωνε όποτε λοξοδρομούσα απ' τα βρετανικά αγγλικά.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η συνάδελφος συγγραφέας (και χορεύτρια) Πατρίσια Σμάιλι με βοήθησε αφάνταστα στον χορό με κλακέτες, η βοηθός μου Σαρλίν Κόου αποδείχθηκε πολυμήχανη κι εκπληκτική στην έρευνα για τόσα θέματα που δεν έχω χώρο να αναφέρω εδώ, ο επιμελητής μου Μπράιαν Ταρτ ήταν η προσωποποίηση της υπομονής όσο περίμενε για την ολοκλήρωση του μυθιστορήματος, κι ο σύζυγός μου Τομ ΜακΚέιμπ μου έδωσε τη μεγαλύτερη δυνατή υποστήριξη και κατανόηση σ' αυτή τη χρονοβόρα διαδικασία.

Με υποστήριξαν με όλη τους την αγάπη και οι Αδελφές μου: η Κάρεν Τζόι Φάουλερ, η Γκέιλ Τσουκιγιάμα, η Νάνσι Χόραν και η Τζέιν Χάμιλτον. Είστε και οι τέσσερις απίθανες.

Θα υπάρχουν, φυσικά, λάθη, αλλά γι' αυτά ευθύνομαι αποκλειστικά εγώ.

Ελίζαμπεθ Τζορτζ
Γούντμπι Άιλαντ, Ουάσινγκτον
27 Αυγούστου 2017